WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 48 28 NOV. 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Deze week wil ik het eens met jullie hebben over de brieven die ik dagelijks van de vrienden en vriendinnen van **Donald Duck** krijg.
Daar zijn heel gezellige brieven bij van kinderen die me veel over zichzelf en hun belevenissen vertellen. Die brieven lees ik altijd met plezier, daar wilde ik het ook eigenlijk niet over hebben.
Maar ik wilde wel eens aandacht besteden aan de kinderen die mij vragen of ik ze niet een correspondentievriendje of -vriendinnetje kan bezorgen. Die kinderen begrijp ik, eerlijk gezegd, niet goed! Want elke week staan er in ons blad de namen en adressen van kinderen die maar al te graag een briefje van jullie krijgen: de kinderen van het Ziekenlijstje. Als jullie aan zo'n ziek kind een briefje schrijft, en je zet erbij dat je graag wilt corresponderen, weet ik zeker dat daar een heel leuke briefwisseling uit voort ken komen.
Er zijn natuurlijk kinderen die niet alle brieven en kaarten die ze gekregen hebben, zelf kunnen beantwoorden. Soms krijg ik van een van die kinderen een briefje waarin ze vragen of ik alle vriendjes en vriendinnetjes die geschreven hebben, heel hartelijk wil bedanken — omdat ze zo vreselijk blij waren met die brieven en kaarten!
Je kunt je misschien niet voorstellen hoe het is om al een hele tijd ziek te zijn en dan ineens een hele stapel kaarten en brieven te krijgen ven leeftijdgenootjes. Dat is voor een ziek kind iets heerlijks!
Daarom wil ik jullie, juist nu voor jullie zo'n fijne maand van gezellige feesten aanbreekt, nog eens vragen of je, vooral nu, eens aan de kinderen van het Ziekenlijstje wilt denken! Doen jullie het?
Afgesproken!

DONALD DUCK

*** PRIJZEN ***

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Jaap de Vries, Scheveningen. Nu sta je dan eindelijk in de **Donald Duck**, Jaap! Vindt je zusje het ook fijn in Scheveningen? Ik hoop dat jullie elkaar niet zo toetakelen als ons blad komt, dat je daarna niet meer in staat bent hem te lezen!

Sylvia Faber, Amsterdam. Ja, ik kan me de **Donald Duck**, zoals die vroeger was, nog best herinneren! Wat leuk dat je ons blad nu nog steeds met even veel plezier leest! Bezoek jij die avondklassen van jouw school ook?

Jacky v. d. Krabben, Gilze. Bedankt voor je tekening, Jacky! Maar stuur je me de volgende keer eens een gezellige brief? Ik weet nu helemaal niet hoe oud je bent, en of je een jongen of een meisje bent, en op welke school je zit... Vertel je me dat nog eens?

Schrijven jullie maar zo vaak als je wilt, maar vergeet niet je naam en adres op de envelop te zetten en in de linkerbovenhoek **Oom Donalds Brievenbus.** Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam. Tot de volgende week!

ONS ZIEKENLIJSTJE

Lamberdina v. d. Kolk is 16 jaar en ligt al een tijdje in het sanatorium. Ze spaart foto's van teenagersterren. Haar adres is: Sanatorium, Hellendoorn.

Tonia Bakker is 12 jaar en moet nog een tijdje in het sanatorium blijven. Ze spaart foto's van teenagersterren. Haar adres is: Sanatorium, Hellendoorn.

Lydia Mulder is 8 jaar en is al een poosje ziek. Sturen jullie haar eens een kaart of een briefje? Haar adres is: Boshuis Meer en Bosch, Heemstede.

Piet (13) en Antoan (8) Vessies zijn allebei al een poosje ziek. Ze vinden vooral kaarten van Ivanhoe erg mooi. Hun adres is: Torenstraat 47, Beverwijk.

Hanneke Mommers is 10 jaar en al een poosje ziek. Ze spaart foto's van dieren en filmsterren. Haar adres is: San. De Klokkenberg, Epilepsie-afd., Breda.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 41 zijn:

1e prijs: horloge: E. de Zeeuw, Lijnbaan 17, **Dordrecht.**

2e prijs: bouwdoos: J. v. Wesemael, Kadoelerw. 20, **Kraggenburg, N.O.P.**

3e prijs: badmintonspel: K. en F. Provity, **Heemskerk;** R. en M. Rijkers, **Delfzijl;** N. J. Grijff, **Vulaines sur Seine (Fr.);** P. Aalders, **Ulft;** I. Broere, **E'dam-23;** N. Staalstra, **Franeker;** A. v. d. Wal, **Wapenveld;** W. v. d. Bogaard, **Tilburg;** H. Roodbeen, **Venlo;** B. Hollestelle, **Kleetinge.**

Bal: S. Proesman, **Tongeren (Blg.);** H. Breed, **Weesperkarspel;** Wilma **Brenkel, Gramsbergen;** Cor Nung, **A'dam;** D. Koetje, **Groningen;** Gijs Hollestelle, **Goes;** A. Swart, **Lochem;** H. de Negro, **Weerden;** L. Vertsoep, **Waddinxveen;** K. Eek, **Baarn;** M. Bons, **Den Haag;** L. Henkens, **Weert;** E. Elsendoorn, **Utrecht;** J. v. Buren, **H.I. Ambacht;** E. v. Duin, **Alkmaar;** M. Fennis, **Tiel;** M. v. Halen, **Grave;** B. Blom, **Eemnes;** M. Gallois, **Nieuw-Loosdrecht;** E. Kuiper, **Vroomshoop.**

De oplossing van prijsvraag nr. 46 luidt: BETER LAAT DAN NOOIT.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NR. 48

Probeer van deze rebus een woord van 13 letters (dat uit 4 lettergrepen bestaat) te vormen. Het is iets dat je vast tegen 5 december klaar hebt liggen om het aan Sint Nicolaas of Zwarte Piet te geven.
Heb je het woord gevonden, schrijf het den op een briefkaart en stuur die vóór 3 dec. aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam.
Vermeld duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek „Oplossing 48".
Veel succes!

WALT DISNEY

Diederik Duck

Wat zeg je daar? Dae niet zo stom! Hae komen we anders ooit van die vent af?

Ach baas . . . neem me niet kwalijk . . . maar dat kan ik toch niemand aandoen?
In deze keiharde zakenwereld hebben we niets aan overgevoeligheid. Stuur die mislukking er op af!

(Zucht) Eh . . . ik zal u er direct een sturen, meneer, om u een demanstratie te geven.
Bah . . . ik kan mezelf gewoan niet uitstaan!

Diederik, maak je gereed, vlug! Ik heb een klant voor je!
Oaaah . . . arme klant!

POEF!

De Grote, Onovertroffen Meestergoochelaar Diederik Duck staat geheel tot uw dienst!

Hier, pak je spullen in en ga naar dit adres, en maak het die klant asjeblieft niet te moeilijk. Beheers je een beetje!

Even later . . .
Ho, door zullen we de goochelaar hebben, Tobberd!
Do's gezellig, zeg!
KLOP! KLOP!
Ik kom van het Magica Instituut . . . u had gebeld om een goocheloar?
Komt u binnen!
Hé . . . die stem komt me reuze bekend voor . . .
Hm . . . als mijn neus me niet bedriegt . . . dan . . .
SNIF! SNIF!
Zet u die kist moor zolong hier neer!
Hé, die stem komt me reuze bekend voor!
MIAAAAUUWW!
Oei, wat gebeurt er nou?
Oooah — kreun — nee!
NEEF DONALD!
NEEF DIEDERIK!

Wa-wa-wat kam JIJ hier doen in vredesnaam?
Het drong niet tot me door dat het JOUW adres was! Ik ben goochelaar geworden!

O, waarom overkomt MIJ dit nu weer? Waar verdien ik dit aan? Ik ben altijd aardig voor kinderen en dieren. Het is niet eerlijk!
Dit is een heel leuke, verrassende ontmoeting! Zullen we maar meteen beginnen?

Even wat spulletjes uit de kist halen . . .
KLONK!

Ha! Die zit goed opgeborgen!
KLAP!

Hihihihi!
Haal me ERUIT!
Zoza! Ik vind dit een heel goed begin van de voorstelling!

Hm . . . als ik die kist nu eens naar Timboektoe stuurde? Dat is een hen! eind hier vandaan . . . Haeven! postzegels zou me dat gaan kosten?

Jaja . . daen Donald . . DOEN!

Ach nee, ik kon het toch eigenlijk niet doen ook. Per slot van rekening is hij mijn neef!
Hè, flauwe vent!
Pfff! Het is goed om er uit te zijn, zeg!
Wou dat ik hetzelfde kon zeggen!
Es kijken . . . waar was ik ook weer gebleven?
Wàs er maar gebleven!
Wat ik je nu ga laten zien, Donald, zal je stoutste dromen overtreffen! Deze toverkunsten zijn helemaal het EINDE!
Geef me eens gauw je hoge hoed, Don!
Dit lijkt meer op een nachtmerrie!
Wees er voorzichtig mee, asjeblieft! ik moet hem op als ik naar bijeenkomsten ga van onze club!
Stoor me niet, beste jongen. Nou . . . opgelet!
Wat was er het eerst? De kip of het ei? Asjeblieft — het ei!

TIK!

Oooh! Dacht ik 't niet? Natuurlijk in mijn hoed!
En nu zwaai ik even met mijn goochelstokje en . . .

Wat zeg je dáárvan?
Ha! Een vogel! Eindelijk doet-ie dan toch wat goeds!

NEE, TOBBERD, NEE!

Oooh . . . te laat!

Ik begon hem net oordig te vinden en nu levert-ie me DIT!

Ik zal je dit in rekening moeten brengen, neef. Die vogeltjes kosten een hoop geld!
Kon mij die vogel schelen! Je hebt mijn hoed . . .
Niks mee aan de hand. Zet 'm op!

PLETS!

Je bent nu wel op het kookpunt! Ik had wat spek mee moeten brengen!

Maar Donald toch! Eiwit is zo gezond!

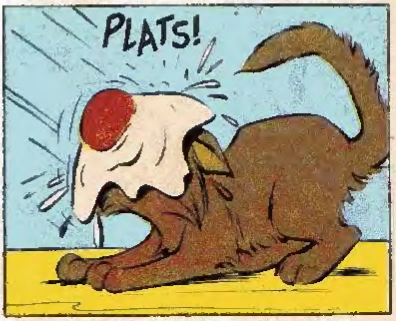
PLATS!

Oh, die Diederik! Eerst macht ik hem niet, maar nu HAAT ik 'm! Als ik 'm in mijn klauwen krijg . . .

Let op, Donald! Hier heb je helemaal niet van terug!

Hé, laat mijn gordijnen hangen!
Ach, er gebeurt niks mee. Stil maar!

Nu even een echte Diederikse taverspreuk!

BLA-KOE-MA-STA-LA!
Hé, mijn hoed is verdwenen!
ASJEBLIEFT!
Dat is waar, maar kijk eens naar dat leuke visje, en het is nog vrijdag ook vandaag!
VISJE!
Zo heel beroerd kan-ie toch ook niet zijn!
PLONS!
TOBBERD ZIT VAST!
Zorg dat Tobberd hier uit komt en geef me mijn hoed terug!

Goed, goed! Maak je niet dik! Alles komt best in orde!
STA-LA-MA-KOE-BLA!
POEF!
DIEDERIK IS VERDWENEN!
Hier is m'n hoed en Tobberd!
Ik begrijp er niets meer van! Wat heeft Diederik gezegd en waar is-ie?
Waar ben ik? Wat heb ik gezegd? Ma-koe-la-sta-ma-bla. . . koe-sta-la-ma-bla. . . la-koe-ma-bla-sta. . .
TIMBOEKTOE

WALT DISNEY
Pluto
Als het stormt, hollen de meeste mensen achter hun hoed aan . . . maar Pluto rent achter KATTEN aan!
WAF! WAF!

. . . Maar soms achter allebei!
WR-ROEF!

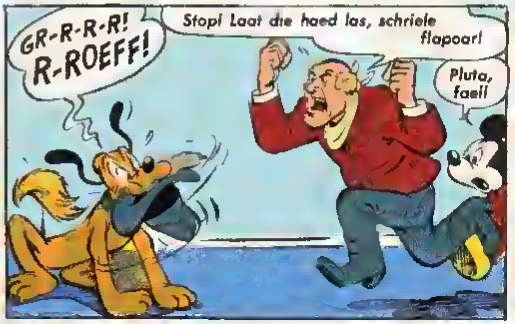
GR-R-R-R! R-ROEFF!
Stop! Laat die hoed los, schriele flapoor!
Pluto, faeil

Gunst! Ik weet niet wat hem bezielt, meneer! Ik betaal natuurlijk als hij beschadigd is! Mag ik eens zien?
Oh, nee, u haeft niet te kijken!

Eh . . . ik VOEL het! Ik bedoel — hij is er! Het is goed zo!
Maar . . .

Lieve help! Wat een haast! Ik mocht niet eens naar zijn hoed kijken!

Hè? Hé . . . wat heb je DAAR nou, Pluto?

Een pruik! Oh, grutjes! Geen wonder dat hij verlegen werd! Die moet met zijn hoed zijn afgewaaid!

Prachtig golvend haar! Gunst, nu herken ik die vent! Siman Stoerkap . . . de filmster! En zijn haar is za'n beetje zijn visitekaartje!
Kam, Pluto! Hij dacht dat het nog in zijn hoed zat! Maar dan vindt-ie een kat in de zak!
WAF!
Za is 't precies!
GRRR!
Hè! Of ik ben Davy Crackett òf ik heb apeens een andere pruik!
Mooi zo, Pluto! Spoor 'm maar op!
Hellèp! Iemand heeft m'n beurs gestolen!
SNIFF SNIF!
Een heel dure, agent! Met bont afgezet!
Zeg, die daar! Hij heeft iets van bont bij zich!
!
Ik? Dit is geen . . . ik heb haar beurs niet gestolen!
Vooruit, jongeman, aat eens zien wat je daar hebt!
Een pruik!
Wat maat jij met die pruik, hè? Kun je daar een verklaring voor geven?
Lieve help! Ik maat de kaalheid van Siman Stoerkap geheim houden!
NOU?
(Slik) Laten we zeggen dat ik hem aan 't inrijden ben vaar een vriend! Hihihi!

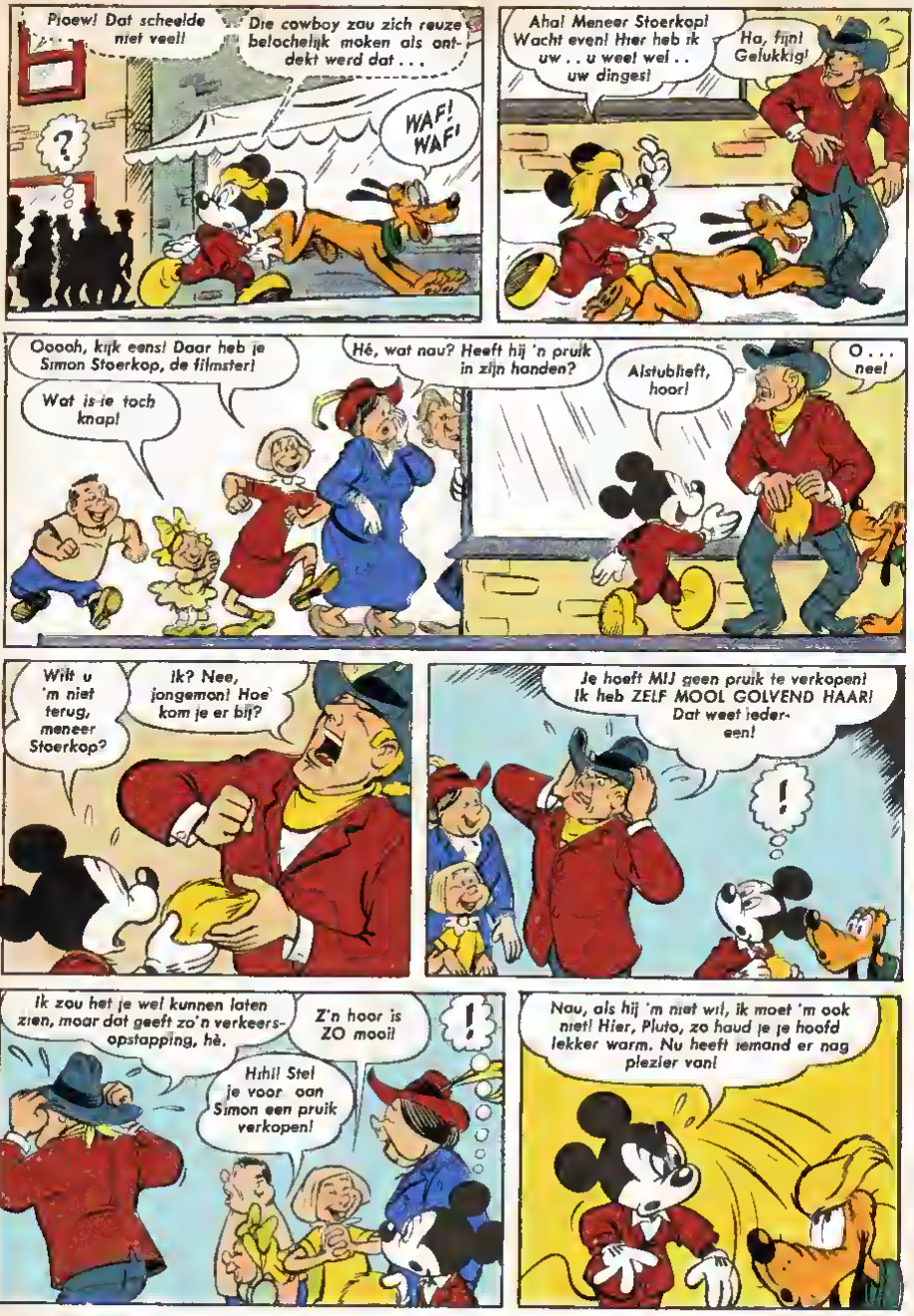
Ploew! Dat scheelde niet veel!
Die cowboy zou zich reuze belachelijk moeten als ontdekt werd dat . . .
?
WAF! WAF!
Aha! Meneer Stoerkop! Wacht even! Hier heb ik uw . . u weet wel . . uw dingen!
Ha, fijn! Gelukkig!
Ooooh, kijk eens! Daar heb je Simon Stoerkop, de filmster!
Wat is-ie toch knap!
Hé, wat nou? Heeft hij 'n pruik in zijn handen?
Alstublieft, hoor!
O . . . nee!
Wilt u 'm niet terug, meneer Stoerkop?
Ik? Nee, jongeman! Hoe kom je er bij?
Je hoeft MIJ geen pruik te verkopen! Ik heb ZELF MOOL GOLVEND HAAR! Dat weet iedereen!
!
Ik zou het je wel kunnen laten zien, maar dat geeft zo'n verkeersopstapping, hè.
Z'n hoor is ZO mooi!
!
Hihi! Stel je voor aan Simon een pruik verkopen!
Nou, als hij 'm niet wil, ik moet 'm ook niet! Hier, Pluto, zo houd je je hoofd lekker warm. Nu heeft iemand er nog plezier van!

Haho! Wat een rare hond!
Tja, eigenlijk verdien je niet beter, Pluto. Zonder jou had ik ollong mijn inkopen gedoon!
POEH!

Minnie was al twee dagen geleden jarig! Als ik niet gauw met een cadeautje kom, kijkt ze me vast nooit meer oan!

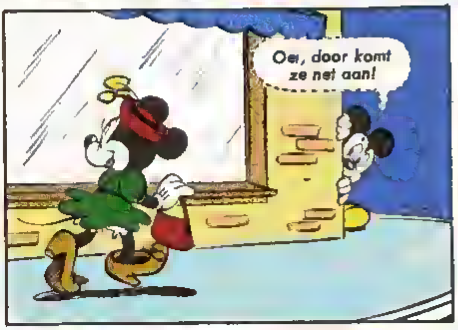
Oei, door komt ze net aan!

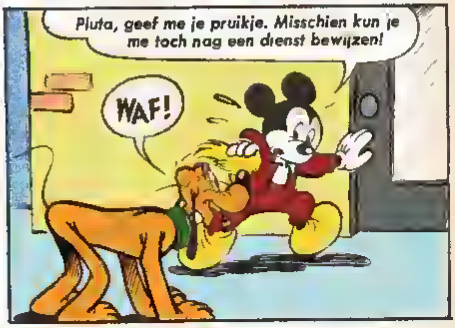
Pluto, geef me je pruikje. Misschien kun je me toch nog een dienst bewijzen!
WAF!

Vlug! Een paar veiligheidspelden en een mooi velletje pakpapier, alstublieft!
J-ja . . .

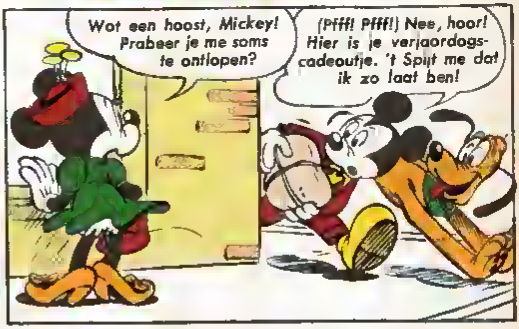
Wat een hoost, Mickey! Probeer je me soms te ontlopen?
(Pfff! Pfff!) Nee, hoor! Hier is je verjaardags-cadeautje. 't Spijt me dat ik zo laat ben!

O, wat mooi, Mickey! Wat voor bant is dat?
Eh . . . weet ik niet! Maar von één ding kun je zeker zijn!

Jij bent de enige dome met zo'n mof, woor af niet, Pluto?
WAF!

MANDUS

de boze reus

NAAST het land van koning Ikso woonde een reus. Het was een lelijke kerel van wel vijf meter lang, met een wrat op zijn neus zo groot als een meloen. Hij heette Mandus, en hij deed niets liever dan de onderdanen van koning Ikso plagen. Hij stak bijvoorbeeld een pijp aan (wel zo groot als een wastobbe!) en dan blies hij vieze rookwolken over het land, zodat alle mensen hepen te kuchen — koning Ikso het hardst. Of hij zette zijn reuzenradio heel hard, en ging in zijn tuin twisten. Dan schudde het hele land zo erg, dat de mensen niet uit hun huizen durfden komen! Koning Ikso had hem dan ook al wel tien keer opgebeld om te vragen of hij niet wilde verhuizen, maar dat deed Mandus niet. „Ik woon hier fijn," bulderde hij. „Grrrr! En ik vind het héérlijk om de mensen te plagen! En daarom blijf ik hier. Grrr!"

„Verschrikkelijk is het om zo'n lelijke reus als buurman te hebben," zuchtte de koning. „Denkt u liever aan iets vrolijkers, majesteit," zei de minister. „Weet u dat u overmorgen jarig bent?"

„Da's waar ook!" lachte de koning. „Ik zal een fijn verjaardagspartijtje geven." „En heeft u al een verlangijstje?" vroeg de minister. „Natuurlijk niet, oliekoek," zei de koning. „Want wat zou ik nu moeten vragen? Ik heb alles al!"

„Maar uw onderdanen hebben om een lijstje gevraagd," zei de minister weer. „Laten ze dan maar iets voor me kopen wat niémand heeft," lachte de koning, en hij dacht er verder niet meer over na. Tot op de morgen van zijn verjaardag..... Hij zat juist roomborentjes te eten, toen de minister binnenstapte en riep: „Majesteit, komt u eens gauw naar de tuin! Daar staat het cadeau van uw onderdanen." Nieuwsgierig liep de koning naar de deur, maar toen hij die open deed, schrok hij geweldig. „Minister," riep hij, „daar staat een OLIFANT! Een dikke, grote olifant met een lange slurf. Hij is nog groter dan... dan Mandus de Reus. Wat moet ik daar nu mee?"

Maar er kwam al een onderdaan op hem toelopen. „Wel gefeliciteerd majesteit," zei hij beleefd en hij gaf de koning het leidsel van de olifant in de hand. „Dit is het cadeau. Hij heet Ubbo en hij is erg mak. Dag koning!" En weg was de onderdaan.

„Minister!" riep de koning. „Jij bent een grote oliebol. Hoe kun je nu mijn onderdanen een olifant laten kopen?" „Maar u zei toch dat u iets wilde hebben wat niémand anders heeft?" stotterde de minister met een rood hoofd. „Je bent een driedubbel gebakken pannekoek!" vond de koning. „Dat zei ik natuurlijk maar voor de grap! Wat moet ik nu met een olifant doen? Ik vind het een afschuwelijk groot beest en ik wil hem niet hebben." „Maar majesteit," schrok de minister, „het is toch een aardig cadeautje? En hij kan best in het koetshuis wonen."

„Nou, voor één nachtje dan," bromde de koning. „Kom Ubbo." En samen brachten ze de olifant naar het koetshuis. „Ubbo," zei de koning toen, „vandaag kun je nog hier blijven. Maar morgen geef ik jou weer weg aan een circus, hoor. Ik heb hier een paleis en geen dierentuin, begrijp je dat?"

„En als ik nu heel lief ben, majesteit?" vroeg Ubbo en hij keek de koning smekend aan. „mag ik dan niet blijven? Het lijkt me zo fijn om olifant van de koning te zijn."

„Nee," zei de koning, „het kan écht niet, Ubbo. Je bent veel te groot. Kom mee, minister."

Ze zaten nauwelijks in de troonzaal, of daar kwam de tuinman binnen.

„Majesteit," hijgde hij, „u moet meteen komen, want de hele tuin stroomt onder water! Het komt uit het koetshuis en daar staat een olifant. Ik durf er niet in."

„Ook dát nog," riep de koning kwaad. „Ubbo heeft natuur-

lijk de waterkraan opengedraaid. Nou, ik zal hem eens even, zeg!" Toen ze in het koetshuis stonden, zagen ze pas dat Ubbo helemaal niet met water had gespeeld. Ubbo stond in zijn eentje te huilen! O-o, wat liep er een water uit zijn ogen, het leek wel een beekje. „Ubbo," zei de koning streng, „houd onmiddellijk op met huilen. Waarom doe je dat nou?" „Omdat u zo boos op me bent," snikte Ubbo verdrietig. „U vindt mij afschuwelijk groot en daarom wilt u mij weggeven aan het circus. Maar ik kan het toch ook niet helpen dat ik zo groot ben? En ik heb zo'n honger, majestelt."

„Pfffff," zuchtte de koning. „Je bent een lastig cadeautje hoor. Minister, haal eens even een kilo andijvie voor Ubbo, en een kadetje." „Eén kilo?" zei Ubbo bedeesd, „ik lust wel vijftig kilo andijvie, en wel vijftig kadetjes. Want ik ben groot en ik moet dus veel eten."

„Alle guldens in een lege schatkist!" schrok de koning. „Zie je nu wel dat je écht niet hier kunt blijven? Je zou me arm eten." Op dat moment kwam de generaal binnenstappen. „Wat wil jij nu weer?" vroeg de koning kriegelig. „Ben je een ster kwijt?"

„Nee, het is nog veel erger," jammerde de generaal. „We zijn verloren majesteit. Mandus de Reus komt eraan en hij is verschrikkelijk boos op u, omdat u hem niet gevraagd hebt voor uw verjaardag. Grrr! gromde hij aan de telefoon." Ik kom fijn het paleis kapot schoppen. Grrrr!"

„Het is wel fraai hoor," zuchtte de koning. „Eerst krijg ik een olifant cadeau en nu is Mandus de Reus nog boos geworden ook. Wat een pet-verjaardag!"

Hij wilde nog veel meer zeggen, toen opeens de grond begon te schudden. „Daar komt-ie al aan," bibberde de generaal. „Vlug majesteit! We moeten vluchten in de paleiskelder. Ik ga wel voorop."

Ze zaten er nog maar net, of een dreunende stem riep: „Krielkip van een koninkje, waar ben je ergens?" De koning gluurde door een raampje naar buiten, en hij werd meteen wit van schrik, want naast het koetshuis stond Mandus al. „Grrr," bruide hij en hij zwaaide met zijn armen zo lang als ladders, „ik ga lekker alles kapot maken. Hoor je me, koninkje? En ik begin hier bij het koetshuis. Grrrr!"

En meteen schopte hij met zijn kolossale voeten tegen de deur.

„Grrr!" brulde hij weer, „en nu zal ik ... Heee! Laat me los! Hellup!"

„Asjemenou," riep de koning. „Kom mee naar buiten, minister. Ubbo is zo geschrokken van al het lawaai dat hij Mandus heeft vastgepakt met zijn slurf!"

En ja hoor, zo was het. Mandus schreeuwde van angst en hij spartelde wat hij kon, maar al was hij nu een reus — tegen een sterke olifant kon hij toch niet op.

„Help me dan toch, lieve koning," smeekte hij toen hij de koning aan zag komen, „deze lelijke olifant wil mij opeten! Ik zal u nooit meer plagen, koning. En ik zal ook gaan verhuizen. Ik zal alles doen wat u wilt!"

„Goed zo," zei de koning. „Ubbo, laat die lelijkerd dan maar los, dan kan hij ophoepelen. En laat ik jou hier nooit meer zien, Mandus. Want anders stuur ik Ubbo weer op je af, begrijp je dat? Vort jij!"

Nou, Mandus was zo blij dat Ubbo hem losliet, dat hij liep wat hij lopen kon, en in een mum van tijd was hij het land uit.

„Ubbo," zei de koning toen, „jij bent een held, omdat je ons verlost hebt van Mandus. En helden kun je natuurlijk niet weggeven aan een circus. Je mag hier blijven! Iedere dag krijg je vijftig kilo andijvie en vijftig kadetjes, en 's zondags vijftig krentebollen extra. Dat betaal ik dan wel van mijn zakgeld. Is dat goed?"

„Ja majestelt," zei Ubbo blij, en hij zwaaide van plezier met zijn slurf.

Zo gebeurde het toen ook. En de boze reus Mandus heeft de onderdanen van koning Ikso nooit meer geplaagd. Hij was veel te bang voor Ubbo!

door Kees Ketting

illustratie Frans van Lamsweerde

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

UILEN-ECHTPAAR

Deze grappige vogels maak je van gekleurd vilt, borduurzijde, wolvulling of kapok, vier glazen knoopjes en een stukje ijzerdraad. In de tekening met de ruitverdeling vind je de delen waaruit je een uil maakt. Met behulp van de ruitjes breng je de tekening op een stevig stuk papier op de juiste grootte over. Vanzelfsprekend kunnen de uilen ook groter gemaakt worden dan in de tekening is aangegeven.

Voordat je de delen aan elkaar gaat zetten, borduur je eerst de versiering op de vleugels, de ogen en het voorstuk van de romp. Dan leg je de twee rompdelen met de buitenzijden op elkaar. Langs de randen naai je de delen op elkaar. Aan de onderzijde laat je echter een stukje open, waardoor je de delen weer binnenste buiten kunt draaien. De oren zet je gelijk tussen de twee rompdelen op hun plaatsen vast. Je versterkt de oren met stukjes karton, die je tussen beide stoflagen uitlegt. De romp vul je stevig op met wolvulling of kapok. Beide staartdelen stik je ook met de buitenzijden op elkaar. De bovenzijde laat je open, zodat je dit deel ook weer binnenste buiten kunt draaien. Nadat je tussen de twee stoflagen van de staart een versteviging van karton hebt geschoven, steek je de bovenzijde van de staart in de nog geopende naad in de onderzijde van de romp. Dan sluit je de onderzijde van de romp met fijne steekjes, waarmee je tegelijkertijd de staart en het kleine staartdeel vastzet. Op de voorkant van de kop naai je de geborduurde oogschijven vast. In het midden van de oogschijven komen glazen knoopjes. Tussen de ogen zet je het snaveltje, dat je eveneens met een stukje karton hebt verstevigd. Tenslotte knip je voor de poten, die je buigt van een stuk ijzerdraad, een gleuf in de voorzijde van de romp.

Nadat je het ijzerdraad in de romp hebt gebracht, sluit je deze opening met fijne steekjes. De uiteinden van het stuk draad rol je spiraalvormig op (zie schets). Hiermee zet je de uil op een stukje tak of een rond stokje vast.

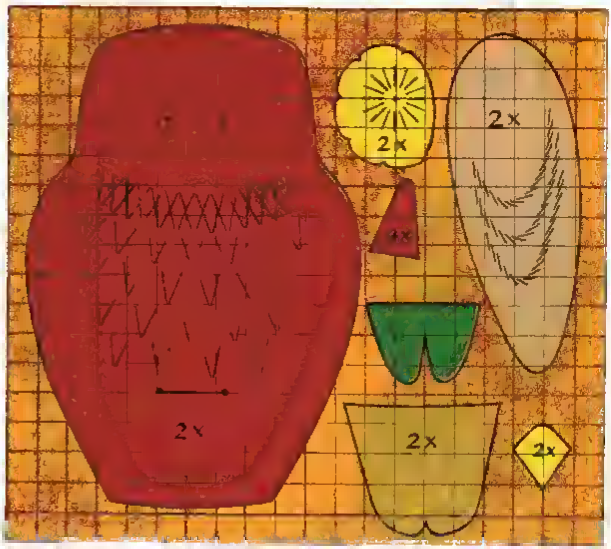

ERIN EN ERUIT

Het spel waarvan we je hier de spelregels gaan geven, is nogal opwindend, je kunt het daarom beter buiten spelen. Op het midden van het speelterrein plaats je een teiltje, mand, kist of grote kartonnen doos. Dan wordt er uit de kinderen die aan het spel mee gaan doen, een spelleider gekozen. Deze wijst een kind aan, dat bij de mand, kist of doos plaatsneemt. De andere kinderen gaan in een kring om de mand, kist of doos staan. Zij krijgen van de spelleider allemaal een kleine bal. Dan neemt de spelleider een horloge met een grote secondenwijzer, waarop hij dus goed de tijdsduur van één of een halve minuut kan aflezen. Ziezo, de voorbereidingen zijn klaar en het spel kan dus beginnen.
De spelleider kijkt op zijn horloge en roept: Erin! Dan gooien alle kinderen hun bal in de mand, kist of doos. Tegelijkertijd probeert degeen die bij de mand staat, ze zo vlug mogelijk er weer uit te werken. Hij mag hierbij beide handen gebruiken, maar hiermee niet scheppen. De ballen moeten dus echt één voor één uit de mand gegooid worden. De omstanders rapen de uit de mand gegooide ballen snel op en werpen ze er weer in. Is de halve of hele minuut om, dan roept de spelleider halt. Iedereen steakt nu onmiddellijk het spel. Zijn er nu meer ballen buiten de mand dan erin, dan heeft degeen die bij de mand staat gewonnen. In het andere geval heeft hij verloren. Alle kinderen krijgen vanzelfsprekend een keer de wacht bij de mand.

* * * * * * * * * * * * * * *

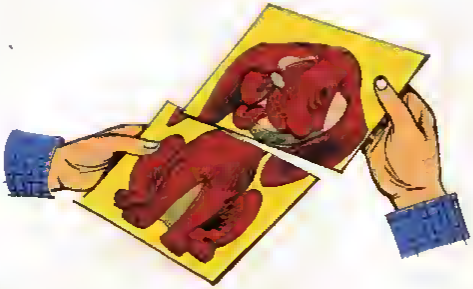

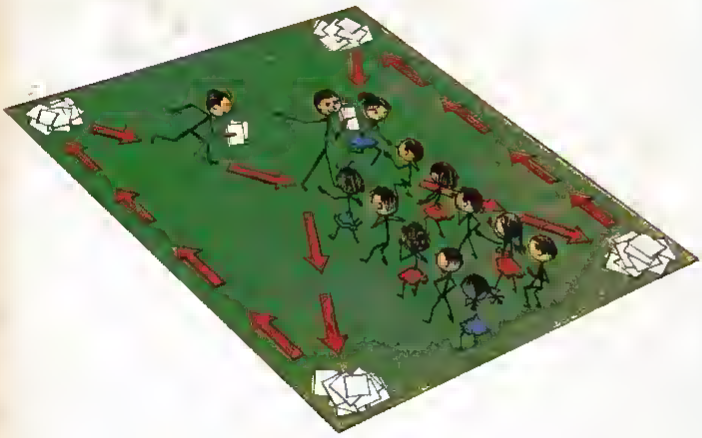

ZOEK DE ANDERE HELFT

Een geschikt spelletje voor binnenshuis zien jullie hierbij in vogelvlucht afgebeeld. Er wordt gespeeld in twee groepen, die met elkaar wedijveren in het snel opzoeken van de bij elkaar horende helften van doormidden geknipte afbeeldingen. Het spel kan al naar gelang de leeftijd van de medespelenden gemakkelijk of moeilijk worden gemaakt. Voor de kleintjes nemen we bijvoorbeeld gemakkelijk te herkennen afbeeldingen uit 'n geïllustreerd tijdschrift. Voor de groteren kunnen we advertenties of grootgedrukte koppen nemen uit eenzelfde tijdschrift.
Dan stelt de spelleider de twee groepen op. Voor de linkergroep legt hij de halve afbeeldingen in de linkerhoeken van de kamer en voor de rechtergroep in de rechterhoeken. Op het startsein van de spelleider haast de eerste speler van elke groep zich naar de hoek die het dichtst bij de laatste man van zijn groep is gelegen. Hier pakt hij een halve afbeelding en rent meteen door naar de andere hoek, waar de corresponderende helften liggen. Hij zoekt hier de bijbehorende helft uit en gaat met twee helften naar de spelleider, die controleert of de combinatie juist is. Is dit het geval, dan mag de tweede speler van de groep zijn gang gaan. Heeft de speler echter een verkeerde helft meegebracht, dan moet hij beide helften terugbrengen en opnieuw beginnen.
De groep die het eerst de helften bij elkaar gezocht heeft, is winnaar.

WALT DISNEY

Willy Wortel

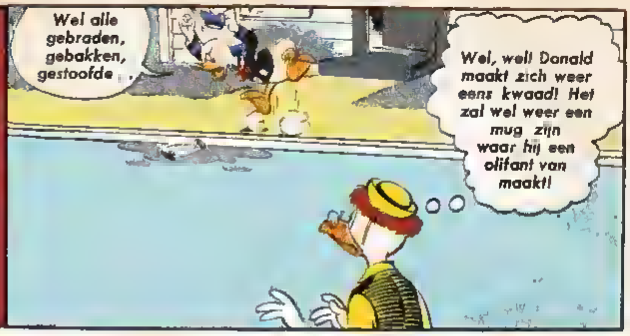

Het koelt je hersencellen automatisch af als ze oververhit raken! Pas hem eens!
Neel Ik zet dat ding niet op!
Kom nou! Het is voor je eigen bestwil!
Goed! Maar ik wil wel eens in de spiegel kijken!
Bah! Wat 'n stompzinnig gezicht! Jij... jij...
Ha ha! Hij wordt toch niet boos op me!
Het spijt me, Willie! Ik weet dat je dit voor mijn eigen bestwil doet!
Natuurlijk! En je ziet dat het al werkt ook!
Laten we nu naar buiten gaan en het ding op de proef stellen!
Goed hoor!
Oh! Daar komt Dirk Sarhoofd! Hij stuurt het altijd aan op een gevecht met Donald en Donald trapt er altijd in!
Hèhè! Ik wist wel dat je een za ei was, maar dat je kransjes in je haar ging dragen, had ik niet verwacht! Hèhèhè!
Grr! Ik zal je!
Wacht! Waarom zou ik met je vechten? Het is immers niet jouw schuld! Jij kunt het niet helpen dat je za sterk bent!
Hè?

Ik neem het je niet kwalijk, hoor!
Gunst! (Snuf! Snuf!) Wat vriendelijk van je!
KLOP! KLOP!
(Snik!) Boe-hoe! Oh, ik schaam me zo! Boe-hoe!
Haha! Vriendelijkheid is een dodelijk wapen, Donald!
Die woedekaeler is geweldig! Ik ga naar huis om de jongens te laten zien wat een rustige bravenik geworden ben!
Het ziet er naar uit dat ze niet thuis zijn!
Nee, maar er is wel iemand anders in het huis!
Oei! Een dief! Houd 'em! Pak 'm!
Er op af!
Oei! Op heterdaad betrapt!
Met dat zware tafelzilver kan ik niet hard lopen. Ik ga er vandoor!
Wacht, Willie!
Laat hem! Ik ben niet boos dat hij heeft ingebroken en IK heb de buit!
(Slik!) Vriendelijk zijn is goed, Donald, maar nu ga je toch te ver!
Ik ga achter die dief aan!
Nee! Je mag je niet zo kwaad maken! Straks gaan jullie nog ruzie maken!

Mijn woedekoeler heeft toch enkele nadelen die ik niet had voorzien! Als je helemaal nooit meer kwaad wordt, weet ik niet wat er nog kan gebeuren!
Dat ding moet af! Maar (stik!) hij zit vast!
Ik kan niet boos op je worden dat je hem wilt afdoen, maar ik wil hem graag ophouden!
Lieve help! Wat heb ik gedaan? Donald laat zich zo maar alles welgevallen! Al zijn vechtlust is weg!
Hé, misschien kunnen ze me daar helpen om die nauwe band van mijn hoofd te krijgen!
Waar?
YERMAGE-RINGS INSTITUUT
Misschien kunnen ze m'n hoofd ook magerder maken!
Leuk, hoor! Dit is ernstig, Donald! Ik wou dat je je kwaad maakte!
Dat grapje brengt me op een idee! Ga naar de kapper!
STAURANT
Oh, nee! Ik laat me niet kaal scheren! Ik wil het ding ophouden!
Nou (zucht!) Goed dan! Laten we daar wat gaan drinken!
RESTAURANT
Maai! We zullen op deze uitvinding drinken!
Ik zal hem stiekem een van mijn slaappillen geven om dat ding von hem af te krijgen!

Gek, Willie, die limonade maakt me sla-a-aperig . . .
Z
Z
Z
En nu met hem naar een kapper voordat hij wakker wordt! Die pillen werken niet lang!
Zzzz
Knip hem kaal, zodat die band van zijn hoofd af kan, en gooi die band in de vuilnis-bak!
Komt in orde!
Ik ga die diefstal bij de politie aangeven!
Z
Weldra
Nou, ik heb de dief aan-gegeven en hij wordt vast gepakt! En nu zal Donald zijn waedekaeler wel kwijt zijn!
Hahal Zou hij nu weer dezelfde Donald zijn als vroeger?
Willie Wortell
Ik ben kaal en dat is jouw schuld! Ik krijg je wel, derde-rangs uitvinder! Ik grijp je!
HELP!
(Slik!) Donald haalt me vast niet in, want mijn benen zijn langer, maar nu hij uit de knel is, zit ik er wel 'n beetje in!

In Nubië, de grensstreek tussen Egypte en Soedan, is men bezig met de bouw van een gigantische stuwdam in de Nijl. Het kunstmatige meer dat hierdoor ontstaat, krijgt een lengte van 500 km en achter de „Assoeandam" zal het water tot 80 meter hoogte stijgen. In het gebied dat onderloopt, bevinden zich echter vele monumenten die herinneren aan de hoge trap van beschaving die hier eeuwen geleden bloeide. De regeringen van Egypte en Soedan deden dan ook een beroep op de Unesco, de culturele organisatie van de Verenigde Naties, ten einde de oudheidkundige schatten van de ondergang te redden. Uit alle delen van de wereld kwam toen hulp opdagen. Hierdoor is het bijvoorbeeld mogelijk geworden de prachtige tempel Aboe Simbel, gebouwd in opdracht van de Pharao Ramses II (1300 j. vóór Chr.), voor het nageslacht te bewaren. Het bouwwerk wordt in duizenden stukken gezaagd en zestig meter hoger weer opgebouwd. Vooral de Afrikaanse landen hebben per postzegel de aandacht gevestigd op de redding van de Nubische monumenten. Ja met hier een uit een serie van twee, uitgegeven in Algerije, met een tekening van Ramses II op zijn strijdwagen er op afgebeeld, links het Unesco-embleem: de golvende blauwe lijnen stellen het wassende Nijlwater voor.

dijtes en datjes van Donald Duck

Nu màg je „de lijn trekken"

Wil je weten wat er hier gebeurt, trek dan met een potlood een lijn van de stip met het nummer één tot en met het hoogste nummer. Als je klaar bent, zul je zien dat het iets héél prettigs is, waar je zelf vol spanning en verlangen naar uitziet.

Speculaasjes

Zo omstreeks vijf december vinden we in elk huis wel een trommeltje gevuld met die heerlijke speculaasjes. Deze gezellige sinterklaaskoekjes komen aan hun mooie naam doordat in vroeger tijden een bisschop ook wel speculator werd genoemd. En aangezien we op vijf december het feest van de bisschop van Myra vieren, eten we omstreeks deze dag volop „speculaasjes".

„IJverige" leerling

Jaap: „Zeg, waarom leer jij eigenlijk zo ijverig Engels?"

Joost: „Waarom? Dat is óók een vraag! Man, weet je dan niet dat meer dan de helft van alle mensen op de wereld de Engelse taal spreekt?"

Jaap: „Nou, lijkt je dat dan nog niet voldoende?"

Bedien je zelf gemakkelijk

In Zweden is een zelfbedieningswinkel geopend waar je de artikelen zelfs niet van de stellingen behoeft te pakken. Je neemt eenvoudigweg een ponskaartje mee, dat in een vakje naast het artikel van je keus ligt. Met de kaartjes ga je ten slotte naar de uitgang, gooit ze daar in een machine en . . . de artikelen die je hebben wilt, rollen je tegemoet, terwijl gelijktijdig automatisch de rekening wordt opgemaakt.

Sinds oom Henk en tante Fanny op vakantie zyn gegaan, gebeuren er in Huize Kirrin vreemde dingen. Er wordt ingebroken George en Timmie verdwijnen spoorloos er komt een dreigbrief waarin om een notitieboekje van oom Henk wordt gevraagd en dit boekje wordt opgehaald door.... Jo, het zwervertje. Er volgt een vechtpartij, waarna Jo bereid is het nodige op te biechten....

WEL, om te beginnen heb ik de mannen binnengelaten die hier hebben ingebroken," zei Jo. Juul en Dick staarden haar verbaasd aan. Jo roerde rustig in haar melk en keek hen niet aan. „Het is waar," zei ze. „Ik kroop door het kleine raampje van de bijkeuken naar binnen en opende de achterdeur voor ze. Wat hebben ze die studeerkamer overhoop gehaald, hè? Ik stond ernaar te kijken, ze namen een heleboel mee."

„Het bestaat niet dat jij je door dat kleine raampje naar binnen gewurmd hebt," stelde Dick nuchter vast. — „Toch is het zo," hield Jo vol. „Ik.... ik heb me al vaker door kleine raampjes naar binnen gewerkt. Omdat ik steeds groter word, gaat 't me niet zo gemakkelijk meer af als vroeger, maar door dat raampje van jullie ging het best."

„Meen je 't beus?" vroeg Juul. Hij wist niet goed wat hij zeggen moest. „En je hebt de keukendeur ook weer op slot gedaan toen de mannen klaar waren en ben je toen weer door het raampje naar buiten gekropen?"

„Ja," bekende Jo en nam een hap uit haar boterham.

Door ENID BLYTON

Illustratie: TED MATHIJSEN

„En hoe zat het met Timmie? Wie heeft hem bedwelmd eten gegeven zodat hij 's nachts niet wakker kon worden?" vroeg Dick

„Dat heb ik ook gedaan," zei Jo bijna trots „Dat was helemaal niet moeilijk."

De jongens waren sprakeloos Dus Jo had dat allemaal gedaan — het was haast niet te geloven Wat een kleine doerak!

„Ik sloot vriendschap met Timmie toen we aan het strand waren, weet je nog?" ging Jo verder „George was er boos om. Ik ben dol op honden We hadden een beleboel honden voor moeder stierf

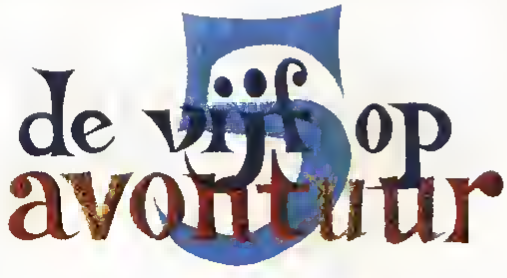

en ze gehoorzaamden me allemaal Vader zei wat ik doen moest — vriendschap sluiten met Timmie om hem later iets te eten te kunnen geven, waardoor hij in slaap zou raken Ik wist dat er heel veel honden zijn die alleen maar eten aannemen van hun baas"

„Precies En we maakten het je wel heel gemakkelijk door Timmie alleen naar buiten te sturen. Hij liep je zo in de armen," zei Dick bitter

„Ja Hij kwam dadelijk naar me toe en hij was blij me te zien Ik ging een flink eind met hem wandelen en liet hem aan het vlees snuffelen dat ik had meegebracht. Toen ik het hem gaf, slokte hij het zomaar naar binnen."

„En sliep de hele nacht door, zodat jij je vriendjes ongestoord kon laten inbreken," vulde Juul aan. „Nou, het is fraai, hoor Ik kan alleen maar zeggen dat je een doorgewinterde kleine schurk bent. Schaam je je helemaal niet?"

„Ik weet het niet," zei Jo, bijna meer tot zichzelf dan tot de anderen. „Zal ik verder vertellen?"

„Ja, natuurlijk," zei Dick haastig. „Heb jij bij de ontvoering van George soms ook meegedaan?"

„Ik hoefde alleen maar te roepen als een uil toen zij en Timmie er aan kwamen, zei Jo „Ze stonden klaar om een zak over haar hoofd te gooien en Timmie wilden ze bewusteloos slaan Tenminste, dat heb ik ze horen zeggen Ik was er niet bij toen George en Timmie gegrepen werden Ik moest terugsluipen en de voordeur dichtdoen, dan zouden jullie de volgende ochtend denken dat George er vroeg op uit was getrokken"

„Nou, dat hebben we ook gedacht," gromde Dick „Wat zijn we stom geweest! Maar het was wel handig van ons om de persoon te besluipen die het pakje kwam afhalen"

„Ja, maar die persoon was ik," zei Jo „En ik was toch al van plan om terug te komen en jullie te vertellen wat ik weet Niet omdat ik George zo aardig vind — ik heb een ontzettende hekel aan haar. Van mij mogen ze haar een jaar vastbouden!"

„Wat is ze toch vriendelijk hè?" zei Juul tegen Dick en haalde wanhopig zijn schouders op „Wat moeten we in vredesnaam met zo'n kind beginnen?" Hij wendde zich tot Jo. „Als je zo'n hekel hebt aan George, waarom wil je ons dan eigenlijk vertellen waar ze verborgen wordt gehouden?"

„Ik mag George niet, maar Dick wel!" zei Jo „Hij is aardig voor mij geweest en nu wil ik het ook voor hem zijn. Ik . ik zou het jammer vinden als hij een hekel aan me kreeg"

Dick keek haar strak aan. „Je kunt een heleboel narigheid goedmaken als je ons naar George brengt," zei hij. „En waag het niet ons om de tuin te leiden, want dan ben je niet veel beter dan een van die pruimepitten, alleen maar goed om zo ver mogelijk uit te spuwen"

„Ik zal jullie morgen naar haar toe brengen," beloofde Jo

„Waar is George eigenlijk?" vroeg Juul botweg Voor alle zekerheid wilde hij dat maar liever weten

Jo aarzelde Ze keek Dick aan „Het zou aardig van je zijn als je het ons vertelde," zei hij op vriendelijke toon En Jo kon deze vriendelijkheid niet weerstaan

„Goed ik zal 't zeggen," fluisterde ze „Ik had jullie toch verteld dat m'n vader er vandoor was gegaan en me bij Joris had achtergelaten? Vader vertelde me niet waarom, maar Joris wel. Hij had George en Timmie in onze woonwagen opgesloten, Blackie het paard ervoor gespannen en was midden in de nacht met ze weggereden. En ik geloof dat ik wel weet waarheen ook, want daar gaat hij altijd naar toe als hij zich schuil moet houden."

„Waarheen dan?" vroeg Juul, een en al verbazing bij deze onthullingen

„In het hart van Ravenswoud," zei Jo „Jullie weten natuurlijk niet waar dat is, maar ik wel Morgen breng ik jullie erheen En nu vertel ik niets meer." Ze begon haastig haar brood naar binnen te werken en keek de jongens door haar halfgesloten oogleden aan

Dick dacht na, Hij was er tamelijk zeker van dat ze hun de waarheid had verteld, hoewel hij er niet aan twijfelde of ze zou hun voorgelogen hebben als ze daarin meer voordeel had gezien. Zijn blik viel op haar huilen en schrammen en opeens voelde hij medelijden met haar, toen hij eraan dacht hoe hij haar had afgerost „Het spijt me dat ik je zo'n pijn heb gedaan," zei hij „Maar je snapt natuurlijk wel dat het een vergissing was Ik wist niet dat jij het was"

„O, het geeft niet hoor," stelde Jo hem gerust „Dat kon je ook niet weten"

Joen klopte ongeduldig op de deur „Zijn jullie klaar, jongens?" riep ze „Zeg tegen Jo dat ze ophoudt en jullie moeten nu ook mijn kamer uit en naar bed gaan Het is al verschrikkelijk laat"

De jongens openden da deur Aan hun ernstige gezichten zag Joen wel dat Jo hun belangrijke dingen had verteld Ze nam het meisje de lege beker uit haar handen en duwde haar achterover.

„Zo, en nu ga jij ook slapen En denk eraan dat ik geen hokuspokus van je hoor vannacht!" zei ze streng, maar niet onvriendelijk Jo grijnsde Ze kroop onder de dekens, genietend van het heerlijke zachte bed Ze sliep al half toen Joen het licht uitdraaide en ook naar bed ging

„Twee uur!" mopperde ze „Wat een nachtbrakerij Ik ben vast niet op tijd wakker om de melkboer te zeggen dat ik extra melk moet hebben."

Juul viel het laatst in slaap Hij lag te piekeren was George wel veilig? Zou Jo hen morgen werkelijk naar de plek brengen waar George verborgen ward gehouden? Of zou ze hen in het hol van de leeuw brengen en zorgen dat ze allemaal gevangen werden genomen? Al piekerend viel Juul tenslotte in slaap

JOAN was de enige die de volgende morgen op een redelijke tijd wakker werd, maar zelfs zij was te laat voor de melkboer Om half acht haastte ze zich naar beneden een uur later dan anders, onder het lopen haar schort vastbindend „Half acht! Wat een tijd om op te staan!" mopperde ze en begon het fornuis in de keuken aan te maken Ze dacht aan de gebeurtenissen van de vorige avond hoe ze Sid hadden moeten bezighouden, hoe Dick Jo te pakken had gekregen en wat Jo allemaal had verteld, Ze was even naar Jo gaan kijken voor ze naar beneden ging, want het zou haar niets verwonderd hebben als de deugniet midden in de nacht vertrokken was. Maar Jo lag als een poes in elkaar gerold op de

de vijf op avontuur

divan; haar verwarde haren lagen in een krans op haar hoofd en haar ogen waren stijf gesloten. Ze bewoog zelfs niet toen Joan in de slaapkamer heen en weer liep om zich te wassen en aan te kleden.

De anderen sliepen nog als marmotten.

Juul was het eerst wakker, maar toen was het al acht uur. Hij herinnerde zich onmiddellijk wat er allemaal gebeurd was en sprong uit bed.

Hij ging naar de kamer van Joan. Beneden hoorde hij Joan in zichzelf praten zoals ze dat vaak deed. Hij keek even om de hoek van de deur — gelukkig, Jo was er nog.

Hij ging naar haar toe en schudde haar zacht heen en weer. Maar ze rukte zich los, draaide zich om en begroef haar gezicht in het kussen.

Juul schudde haar krachtiger heen en weer, ze moest opstaan, want hij wilde dat ze hem zo gauw mogelijk naar George zou brengen.

Om half negen zaten ze allemaal aan het ontbijt en keken elkaar slaperig aan.

„Zeg, Jo," begon Juul, „wat zou je ervan zeggen als je ons direct na het eten naar de woonwagen van je vader bracht? Ja weet de weg toch?"

„Natuurlijk," zei Jo en lachte. „Ik weet hier in de omtrek overal de weg."

„Mooi," zei Juul en hij haalde een kaart te voorschijn die hij op tafel uitspreidde. Hij wees een bepaalde plaats aan.

„Hier is Kirrin," zei hij. „En hier staat Ravenswoud. Is dat de plek die je bedoelt? Hoe denk je daar te komen? Langs deze weg of langs die?"

Jo keek naar de kaart. Ze kon er niet uit wijs worden. Een beetje hulpeloos keek ze naar de plaats die Juul aanwees.

„Nou?" zei Juul ongeduldig. „Is dat de plek die jij Ravenswoud noemde?"

„Weet ik niet," zei Jo badremmeld. „Ik bedoel een echt woud, van die kaart van jou begrijp ik niets."

Joan kwam tussenbeiden.

„Met een kaart hoef je hij haar niet aan te komen, Juul. Het zou me niet verbazen als ze er nog nooit een heeft gezien. Ze kan niet eens lezen."

„O nee?" vroeg Juul verbaasd. „Dan kan ze natuurlijk niet schrijven ook."

Hij keek Jo vragend aan.

Ze schudde haar hoofd. „Moeder heeft geprobeerd het me te leren, maar ze kon het zelf niet zo erg goed. Maar ik heb helemaal geen kaart nodig. Ik vind de weg toch wel. Ik neem gewoon de kortste."

„Hoe weet je of het de kortste weg is?" vroeg Anneke.

Jo haalde haar magere schouders op. Hoe kon iemand zulke domme vragen stellen.

„Het is beter dat we vanavond gaan," zei ze opeens en staarde Dick aan.

„O nee!" zei Dick. „We gaan nu! Waarom zouden we 't uitstellen?"

„Mijn vader zal woedend zijn als hij ons ziet komen," hield Jo koppig vol.

„Goed," zei Dick en keek Juul aan. „Dan gaan we alleen. We hebben Ravenswoud op de kaart gevonden. We kunnen er gemakkelijk alleen komen."

„Poeh!" zei Jo. „Natuurlijk kun je er alleen heen gaan, maar het Ravenswoud is groot. Alleen mijn vader en ik weten waar de woonwagen verborgen is. En als m'n vader er zeker van wil zijn dat George niet gevonden wordt, brengt hij haar naar onze geheime schuilplaats, diep in de bossen. Die zouden jullie nooit kunnen vinden zonder mij!"

„Goed, dan zullen we de politie erbij halen," zei Juul opgewekt. „Die zal ons wel helpen om het boa uit te kammen. We móéten George vinden."

„Nee, nee!" riep Jo verschrikt uit. „Je hebt gezegd dat je dat niet zou doen. Dat heb je beloofd!"

„Maar jij hebt ook iets beloofd," zei Juul. „We hadden een afspraak gemaakt. Blijkbaar ben je toch niet te vertrouwen. En dus zal ik mijn fiets pakken en naar de politie rijden."

Maar voor hij de kamer uit was, had Jo zich als een kat aan hem vastgeklampt.

„Nee, nee! Ik zal jullie wel brengen. Ik zal m'n belofte houden. Maar het zou heus beter zijn als we vanavond gingen!"

„Ik ben niet van plan de zaak nog langer uit te stellen!" zei Juul en schudde Jo van zich af. „Als je meent wat je zegt, moet je nu met ons meegaan. Dus zeg op, wat ben je van plan?"

„Ik ga mee," zei Jo.

„Zou het niet beter zijn als we haar wat andere kleren gaven?" zei Anneke. „Ze kan zo toch niet met ons meegaan?"

Iedereen was het daarover eens en vijf minuten later stapte Jo trots als een pauw rond in een oude korte broek en een shirt van George.

Anneke moest lachen toen ze haar zag.

„Je lijkt nu meer op George dan ooit!" zei ze. „Jullie zouden wel zusters kunnen zijn."

„Broers, bedoel je," zei Dick. „George en Jo — wat een stel!"

Jo stak haar tong uit. Ze kon precies zo haar tong uitsteken als George en toch wilde ze niet op haar lijken.

„Zeg, ga je nu mee of niet?" vroeg Juul ongeduldig.

„Misschien ligt Joris op de loer," zei Jo nors.

Ze wilde het moment van vertrekken zo lang mogelijk uitstellen.

„Ja, dat zou kunnen," zei Juul, die daar niet aan gedacht had. „Goed, dan loop jij een eindje vooruit en wij volgen. Op die manier kan Joris niet weten dat je ons ergens naar toe brengt."

Eindelijk gingen ze dan. Joan had hun brood meegegeven, voor het geval dat ze onderweg honger zouden krijgen.

Juul deed de mondvoorraad in een tas en hing die aan zijn schouder.

Jo ging de achtardeur uit, liep tot achter in de tuin en wurmde zich door een gat in de heg naar het erachter gelegen laantje.

De anderen gingen da voordeur uit en liepen langzaam naar het laantje, wachtend tot Jo te voorschijn zou komen.

„Daar is ze," zei Juul. „Kom mee. We mogen haar niet uit het oog verliezen. Het zou me helemaal niet verwonderen als ze probeerde ons onderweg kwijt te raken."

Jo huppelde een flink eind vooruit. Ze schonk geen aandacht aan de anderen.

Toen gebeurde er iets. Een man stapte oneens uit de struiken op het pad, ging voor Jo staan en zei iets tegen haar.

Ze glipte an probeerde onder hem door te duiken.

Maar de man kreeg haar te pakken en trok haar in de struiken.

„Dat was Joris!" zei Dick. „Ik weet zeker dat het Joris was. Hij lag op de loer. Wat moeten we nu in vredesnaam doen?"

Tja... wat moeten ze nu doen. Zonder Jo zullen ze George niet kunnen bereiken. Nog een weekje geduld en we weten wat er verder gaat gebeuren!

Tot de nieuwste „De Vijf"-boeken behoren o.a. De Vijf als detectives - De Vijf en de verdwenen geleerden - De Vijf en de schat van de strandjutter - De Vijf op de oude boerderij

TOM POES en de H-H-HANDSCHOENEN

NEE! NEE!!
HELP!
WAT MANKEERT HEM OPEENS?
IK HEB HEM IETS WUS GEMAAKT...
HELP!
HELP!
HELP!
SLUIT ME OP!
HELP!
DAAR IS HU! OP UW MOTOR!
DAG COMMISSARIS! HIER ZIJN DE INBREKERS! SLUIT ZE MAAR OP.
JA... EN JOU OOK! JIJ GAAT SAMEN MET HEN DE CEL IN!
NEE! NEE! NIET SAMEN MET BOMMEL!

BOMMEL IS ONSCHULDIG! ALLEEN IK, SUPER EN DRIES DE WAARD HEBBEN HET GEDAAN!
POLITIE
DAT WAS EEN VLOTTE BEKENTENIS. MAAR WAT MANKEERDE HIEPER EIGENLIJK?
IK HAD HEM WIJS GEMAAKT DAT HEER BOMMEL DIE TWEE ZO HAD TOEGETAKELD EN.. DAT OOK MET HEM WOU DOEN.
ZO... DAT HERINNERT ME AAN IETS...
MIJ HEB JE OOK TOEGETAKELD! DAAR MOET IK JE NOG VOOR HEBBEN!
WACHT!
DAT HEEFT HIJ NIET GEDAAN, MAAR DE HANDSCHOENEN!
HUH? WAT IS DAT VOOR GEKLETS?
HET IS EEN HEEL VERHAAL, HEER BAS, MAAR ALS U HET GEBRUIKELIJKE GLOTMAAL MET MIJ WILT GEBRUIKEN, ZAL IK U ALLES VERTELLEN.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1964 Walt Disney Productions